

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **I. S.**, zastoupený JUDr. Vladimírem Henclem, advokátem se sídlem Náchod, Masarykovo nám. 19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 30. 5. 2006, č. j. 32 Az 7/2005 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 10. 2005, č. j. OAM-1531/VL-20-K01-2005. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že potíže stěžovatele na Ukrajině souvisely s jeho podnikáním, nikoli s jeho krátkodobou účastí na předvolební kampani v prezidentských volbách. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, z důvodu rasy, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité sociální skupině. Podle názoru soudu žalobce rovněž dostatečně nevyužil všech možností ochrany v zemi původu. V tomto ohledu odkázal krajský soud také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004. Soud neshledal pochybení v aplikaci ust. § 13 zákona o azylu; při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu žalovaný nevybočil z mezí stanovených zákonem. Informace o situaci

v zemi původu žalovaný správně vyhodnotil tak, že žalobce nenáleží k osobám ohroženým skutečnostmi, které zakládají překážky vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v v Hradci Králové z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Je přesvědčen, že jeho pronásledování v zemi původu pramení z toho, že veřejně agitoval v prezidentských volbách za zvolení jednoho z kandidátů. Poté co volby vyhrál druhý kandidát, byl stěžovatel pronásledován, bylo mu vyhrožováno, byl zbit a byl mu zapálen prodejní stánek. Orgány, na které se obrátil a které byly povinny se jeho situací zabývat, projevíly značnou neochotu a odmítly mu účinně pomoci. Správní orgán se při posuzování žádosti o azyl dostatečně neseznámil se situací v zemi původu, zejména se Zprávou Ministerstva zahraničních věcí USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2004. Uvedená zpráva potvrzuje stěžovatelovo tvrzení, že byl pro své spojení s opozicí cílem politicky motivovaných útoků. Správní orgán však nesprávně uzavřel, že není dána spojitost mezi politickou činností stěžovatele a jeho problémy v podnikání, které nastaly po volbách. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vyneseno dne 30. 5. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Otázkou politicky motivovaných útoků se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Azs 45/2006 - 52, www.nssoud.cz. Důvodností kasační stížnosti, v níž stěžovatel namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, pak např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. března 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

